

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΗΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ἑπιτελείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΓΩΤΕΣ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 120. Ἐξέ-
μνα δραχ. 65. Τριμηνίᾳ δραχ. 35.

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγυπτίου γράσει διατιμ. 50-
Ἀμερικῆς δολάρια 3.—Ἀγγλικῶν καὶ ἄλλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τριμηνιοὶ ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἑλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην εἰσδησίᾳ μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἵδός Εὐριπίδου ἑπίθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 48ος

Ἀθήναι, 22 Φεβρουαρίου 1941

Ἔτος 63ον.—Ἀριθ. 12

ΔΑΥΪΔ ΚΡΩΦΟΡΑ

ΜΥΣΤΗΤΟΡΗΜΑ ΥΠὸ JOHN BUSKIN

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον]

Ἐν Ἑβραϊκῇ εἶχε διάφορες δουλειῆς
στὴν περιοχὴ αὐτὴν καὶ τὸ ἴδιον καὶ ὁ
αἰδεσιμώτατος Τζὼν Λαποῦτα, ποὺ
ἐγὼ μέλλιστα γινώσκω εἰς βάρος του
μιά πολὺ παράξενη ἱστορία. Τὴν ἱ-
στορία αὐτὴν τὴν γινώριζε καὶ ὁ Θω-
μᾶς, ἀλλὰ αὐτὸς δὲν
εἶχε ἀναγνωρίσει τὸν
μαῦρο πάστορα κί
ἐγὼ δὲν τοῦ εἶπα λέ-
ξη σχετικὰ. Πίσω
μου ἀφῆνα δύο ἀν-
θρώπους, τὸν Κό-
ουλς σὺ Ντουρμπάν
καὶ τὸν Αἰτκεν σὺ
Λορέντσο Μαρκές,
ποὺ ἂν τυχὸν βρι-
σκόμενον σὲ κίνδυνον
θὰ μοῦ εἶδιναν ἀμέ-
σως κάθε δυνατὴ
βοήθεια. Τὰ πράγ-
ματα, ὅτι δὴποτε
καὶ ἂν μοῦ τόλαινε,
βρίσκονταν σὲ πολὺ
καλὸ δρόμον.

Ἡ συνομιλία μου
μὲ τὸν Αἰτκεν ἔκανε
τὸ Θωμᾶ νὰ μαντεύ-
σῃ τίς τωρινές μου
σκέψεις. Τὰ τελευ-
ταῖα του λόγια, κα-
θὼς μὲ ἀποχαίρε-
τοῦσε, ἦσαν γὰ μὲ παρακαλῆση γὰ
τὸν εἰδοποιήσω ἂν τυχὸν ἡ ὑπόθεσις
αὐτὴ ἔπαιρνε διασκεδαστικὸ δρόμον.

— Δός μου τὴν ὑπόθεσιν πῶς θὰ
μοῦ στείλῃς ἀμέσως μῆνυμα, ἂν νοιώ-
θῃς πῶς θὰ ἔχῃς κάτω φασαρίες καὶ
ἐγὼ θὰ ἔρθω ἀμέσως νὰ σὲ βρῶ ἔστω
κί ἂν πρόκειται νὰ λιποτακτῆσω
ἀπὸ τὸ κάραβι μου. Σταῖλα μου ἕνα
γράμμα σὺ πρακτορεῖο μας σὺ
Ντουρμπάν καὶ θὰ φροντίσουν νὰ μὲ

βροῦν καὶ νὰ μοῦ τὸ δώσουν. Ἐλ-
πίζω νὰ μὴν ξεχάσῃς τὰ παιδικὰ
μας χρόνια, Δαυὶδ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Μπλαουβιλντεμπεστφοντάιν

Ἦστερα ἀπὸ μιὰ μακρότατη καὶ
κουραστικὴ διαδρομὴ μὲ τὸ σιδηρό-
δρομον, ποὺ τὴν ἐπακολούθησε ἕνα ἐ-
ξαντητικὸ ταξίδι μὲ τὸ ἀμάξι ἀνάμε-
σα ἀπὸ ἀγροὺς πεδιάδες καὶ ἀπὸ χα-

Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία πῶς τὸ ἀεισητήρητο αὐτὸ ὑποκείμενον
ἦταν ὁ προϊστάμενός μου. (Σελ. 90, σελ. α')

ράδες σταφαναγμένες ἀπὸ πανύψηλους
ἀγριούς βράχους, βρέθηκα ἀπότομα
σ' ἕνα ὠκεανὸ πρασινάδας καὶ ὄρο-
σιᾶς. Ἡ κτηγὴ τοῦ γαλάζιου θη-
ρῶν ἦταν ἕνας ὀρμητικὸς καὶ ἐξ-
στερος χεῖμαρρος ποὺ κατακυλούσε
ἀπὸ πανύψηλους γαλάζιους βράχους
σὲ μιὰ βαθουλή κοίτη σκεπασμένη
δλόκληρη σχεδὸν ἀπὸ φτέρες. Ἀπὸ
τὸ ἕνα κί ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος τοῦ
ποταμιοῦ ἀπλωνόταν ἕνα πλατὺ ὄρο-

πέδιο κατάφυτο ἀπὸ πλούσια βλά-
στηση ὅπου οἱ κάλες καὶ οἱ μαργα-
ρίτες ἐναλλάσσονταν μὲ τοὺς κρόκους
καὶ τὰ κίτρινολούουδα. Τὰ λειβά-
δια ἦταν στολισμένα μὲ μπουκέτα
ἀπὸ μεγάλα δένδρα, ποὺ φαίνονταν
ὡς βαλμένα συμμετρικὰ ἀπὸ ἕνα
καλλιτέχνη κηπουρό. Παρακάτω, ἡ
στενὴ κοιλάδα, ποὺ ἀνάμεσα τῆς ἔ-
τρεχε τὸ ποτάμι, κατέβαινε ἀπότομα
καὶ τέλειωνε στὸν κάμπο ποὺ ἀπλω-

νόταν ὡς τὴν ἀκρὴ
τοῦ ὀρίζοντα σκεπα-
σμένος ἀπὸ μιὰ λε-
πτὴ εὐμίχλη. Ἀπὸ τὸ
βωρὶά ὡς τὸ νότον ὁ
ὀρίζοντας ἦταν κλει-
σμένος ἀπὸ τὴν μα-
κροὺλὴ ὄροσειρὰ τοῦ
Μπέργκ, ποὺ πότε
ξεπετοῦσε μιὰ μυτε-
ρὴ κορυφή, πότε
τραβοῦσε σὲ ἰσόμε-
τρο ὕψος ὡς τὰ τεί-
χη ἑνὸς δυνατοῦ
φρούριου. Στὸ περι-
θώριον τοῦ ὄροπε-
δίου, ἐκεῖ ἀκριβῶς
ποὺ ὁ δρόμος ἀρ-
χιζε νὰ κατεβαίνη
κατὰ τὴν κοιλάδα,
ὕψωνονταν τὰ σπιτά-
κια τοῦ Μπλαουβιλ-
ντεμπεστφοντάιν.

Ὁ ὄροσερὸς ἀέρας
τοῦ βουνοῦ μ' εἶχε
κάνει καλὸ κέφο καὶ
τὰ βραδυνὰ ἀρώματα τῆς ἐξοχῆς μὲ
μεθοῦσαν. Ὅποιο κί ἂν ἦταν τὸ φίδι
ποὺ κρυβόταν μὲς στίς πρασινάδες
του, τὸ μέρος αὐτὸ ἦταν ἕνας ἀληθι-
νὸς παράδεισος.

Τὸ Μπλαουβιλντεμπεστφοντάιν δυὸ
μονάχα κτίρια εἶχε κτισμένα μ' εὐ-
ρωπαϊκὴ ἀρχιτεκτονικὴ: Τὸ ὄπισκα-
τάστημα μὲ τὴν ἀποθήκην του, ποὺ
βρίσκονταν ἀπ' τὴν ἀριστερὴν ὄχθη
τοῦ ποταμιοῦ καὶ τὸ σχολεῖο ποὺ

Η ΑΡΒΑΝΙΤΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ (ΑΛΓΙΟΣ ΜΥΘΟΣ)

Λένε, πώς οι Άρβανίτες ως έναν καιρό δεν είχαν δική τους γλώσσα, άλλοι μιλούσαν τουρκικά, άλλοι ελληνικά και άλλοι ανακατωμένα ελληνοτουρκικά.

Πολλές φορές μερικοί απ' αυτούς, κέπως μορφωμένοι, συζητούσαν το πράγμα και λέγανε πως είναι ντροπή να μην έχουν δική τους γλώσσα και πως έπρεπε να εφτιαχάν.

Μ' αυτό το πές, πές, έρριζωσε η ιδέα σε όλες τις φυλές που είναι χωρισμένοι: οι Άρβανίτες (Γκέγκηδες, Λιάπηδες, Μαλιόβοι, Μιρδίτες, Τόσκηδες) και διαλέχτηκαν από κάθε φυλή τρεις άγχιπρόσωποι να μελετήσουν το ζήτημα.

Όταν ήλθε η δρισημένη ημέρα να το συζητήσουν τελειωτικά, συνάχτηκαν όλοι οι άγχιπρόσωποι σε ένα έξοχικό μέρος.

Εκεί σαν εκάθησαν γύρω, γύρω σταυροπόδι, πρόσεξαν πώς ενώ όλοι τους είχαν στα σελάχια τους καλαμαριά και κονδυλοφόρο, κανένας τους δεν είχε χαρτί.

Τότε ένας πετάχτηκε σε ένα κοντινό λαχανόκηπο, έκοψε μια μεγάλη μάπα, τους την πήγε και αφού της έβγαλε τα μεγαλύτερα φύλλα, τους είπε:

— Νά, πάνω σ' αυτά θα γράψουμε πρόχειρα όλες τις λέξεις και άργότερα τις ξεσηκάνουμε σε χαρτί.

Αυτό γίνηκε δεκτό και πρώτα, πρώτα ονομάτισαν τα μέρη του κορμιού τους και του σπιτιού. Έπειτα τα φορέματα, ανδρικά και γυναικεία και τα εργαλεία που μεταχειρίζονται οι τεχνίτες.

Η κάθε ονομασία που λεγότανε, δεν γινότανε δεκτή άμέσως, παρά ύστερα από πεισματική λογομαχία.

Τελευταία άφησαν τα ρήματα. Όταν ήλθε η σειρά του «κάθησε» ένας είπε να το λένε «ρι» και συμφώνησαν όλοι, τότε άλλος ρώτησε:

— Αμ! το «σήκω» πώς να το βάλουμε;

Έδώ άναψε το Άρβανίτικο πείσμα, ο ένας το ήθελε έτσι, ο άλλος το ήθελε αλλιώς, μα στο τέλος παραδεχτήκανε να το λένε «γκρού».

Τούτο αποφασίστηκε, γιατί τους άρεσε αυτό που τους είπε κάποιος, πώς μια φορά, καθώς περνούσε κοντά από μια γουρούνα που καθόταν ξαπλωτή με τα γουρουνάκια της δίπλα σε μια λούμπα, την είδε να άνασηκωνεται βιαστικά και να ξεφωνίζει, γκρού, γκρού, γκρού!

Άμέσως με τη φωνή της ξεσηκώ-

θηκαν όλα τα παιδιά της και κάνοντας μαζί γκρού, γκρού, γκρού, πήραν με δρόμο το κατόπι της.

Σαν έτελειωσαν όλες τις δυναμίες και άπλωσαν τα λαχανόφυλλα σ' ένα φρέκτη να στεγνώσουν, έφυγαν όλοι και έμεινε ένας να τα πάρη στεγνωμένα.

Εκείνος περιμένοντας το στεγνωμα άποκοιμήθηκε. Σ' αυτό το άναμεταξύ πέρασε ένας γαϊδαρός, τα μάτιασε, και καθώς ήταν πεινασμένος, τους ρίχτηκε και άρχισε να τα τρώη.

Είχε φάει πάνω κάτω τα μισά όταν ξύπνησε ο φύλακας, έδιωξε τον γαϊδαρό και μάζεψε τα μισοφαγωμένα λαχανόφυλλα!

Νά για ποιά αίτια η αρβανίτικη γλώσσα έμεινε μισή. Αυτό όμως δεν έμπόδιζε τους Άρβανίτες να άποστηρίζουν έγωιστικά, πώς ο Θεός στη «Δευτέρα Παρουσία» θα δικάσει τις ψυχές στην αρβανίτικη γλώσσα και άλλοι μόνον σ' εκείνες που δεν την έμαθαν: θα δικάσουν άναπολόγητες.

Λένε άκόμη, πώς με το να φάη ο γαϊδαρός την άλλη μισή στα μαπόφυλλα, άπόκτησε την άδιαντροπία, το άγύριστο κεφάλι, με το πείσμα που το έχουν ως τώρα όλα τα γαϊδούρια.

ΠΑΝΑΓ. Δ. ΣΕΦΕΡΑΗΣ

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΙΣΙΟΠΟ

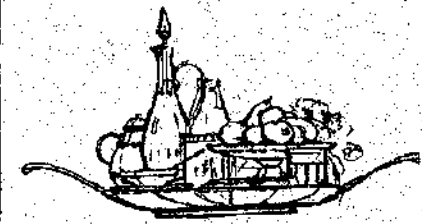
Ο ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΣ

Κάποτε ένας άστρολόγος Ταχτικά καθ' ένα βράδυ Τριγυρνούσε υπό σκοτάδι, Κι' είχε πάντοτε το νού Στ' άστέρια του ουρανού. Όλην ώρα τα κοιτούσε, το λογάριζε, μετρούσε...

Μά ο καλός σου, ένα βράδυ Όπως πάντα περπατώντας, Δώ και κει παραπατώντας, Κι' ένώ χάζεσε ψηλά, Πέφτει μέσ' ένα πηγάδι Και χτυπάει για καλά. Τότε από τον πόνο άρχίζει Νά θρηγνέ, να ξεφωνίζει.

Οι διαβάτες πάν' κοντά του, Λέει γοργά το πάθημά του. Μά ένας πρίν καλά τελειώσει Του φωνάζει: «Πού είν' η γνώση; Τι είναι μπρός σου, πρίν να μάθης Πώς τα ούρανα να εξετίσσης; Και χωρίς να λογαριάσης; Τι μπορείς έτσι να πάθης!...»

ΠΕΤΡΟΣ Γ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΑ ΕΓΓΛΕΖΑΚΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΤΑ Λέμε «Εγγλεζάκια» όχι τόσο γιατί τα περισσότερα είναι παιδιά γύρω στα είκοσι, παρά γιατί, μικρά και μεγάλα, μας είναι όλα αγαπητά. Μπορείτε άξαφνα νακούσετε: «νά κι' ένα Εγγλεζάκι!», και το «Εγγλεζάκι» αυτό να είναι τριάντα, ίσως και τριανταπέντε χρονών. Άλλά τι σημαίνει; Τα μικρά πλεονάζουν. Και τα μεγάλα, πάλι, με τη θαυμαστή τους κράση, τα ζωηρά τους χρώματα, την ευκίνησή τους, τη χάρη τους, τη χάρά τους ακόμα, φαίνονται παιδιά.

Είναι ώςπεριτοπλιστον νεαροί άεροπόροι, βοηθητικοί ή μαθητευόμενοι. Και στα κέντρα της Αθήνας φαίνονται συχνά. Μα πώς θαυμάσιο τους βλέπουν, και με πόση άγάπη τους περιστοιχίζουν οι Αθηναίοι!

Όταν μάλιστα γίνεται καμιά διαδήλωση για νίκη τους άρπάζουν, τους σηκώνουν στους ώμους και τους περιφέρουν σαν έμβλήματα, σά σημαίες. Είναι, βλέπετε, οι φίλοι, οι σύμμαχοι, οι άρωγοί, οι συντελεστές. Χωρίς έμας, είναι άλήθεια, δεν θα έκαναν κι' αυτοί τόσα! Άλλά ούτ' έμεις χωρίς αυτούς. Τους άγαπούμε και μας άγαπούν. Οι σημαίες μας, οι δυνάμεις μας, οι ψυχές μας, είναι ένωμένες, άδελφωμένες. Μαζί βαδίζουμε πρὸς την τελική Νίκη. Είμαστε περήφαγοι που έχουμε συμμάχους τους Άγγλους. Μά κι' οι Άγγλοι είναι περήφανοι που έχουν συμμάχους τους Έλληνες. Πόσα λένε και γράφουν καθεμέρα για την άνδρεία και τα κατορθώματα του ελληνικού στρατού στην Άλβανία! Άληθινούς ύμνους άκούμε και διαδάζουμε.

Οι Ίταλοί, που τρέφουν την κοινή γνώμη της χώρας τους μ' ένα σωρό φέμματα, είπαν τελευταία και το τερατώδες αυτό: πώς δεν τα πάμε πιά καλά με τους Άγγλους, κι' όπου άπαντιούνται, λέει, στην Άθήνα ή άλλοι, «Έλληνες κι' Άγγλοι, εργογονται στα χέρια. Γέλια που έκαμα όταν τάκουσα ένα βράδυ από το Ραδιόφωνο! Κι' όμως, είπα, είναι άλήθεια! Ναι, Έλληνες κι' Άγγλοι πάντα «έρχονται στα χέρια». Μά με μόνη τη διαφορά πώς το κάνουν για να χαιρετισθούν με τη μεγαλήτερη έγκαρδιότητα, ή για να σακάωσθ ή Έλληνας το Εγγλεζάκι, να το καθίσθ στον ώμο του, ψηλά, και να το περιφέρη με ζητωκραυγές,

όταν γίνεται διαδήλωση για νίκη: «Ζήτω Άγγλια!—Ζήτω Έλλάντα!»

Εγνώρισα κι' εγώ μερικά «Εγγλεζάκια». Γνωρίστηκαν πρώτα με τα έγγόγια μου, που μιλούν εγγλεζικά, κι' έγιναν φίλοι στενοί. Έτσι, κάθε φορά που πηγαίνω στο σπίτι τους, βρίσκω κι' ένα δυο Έγγλεζάκια, σ' ένα χαριτωμένο κύκλο από άγγλομαθη και φοβερά άγγλόφιλα άγόρια και κορίτσια. Εγώ από τη γλώσσα του Σαίξπηρ δεν ξέρω παρά πέντ' έξη λέξεις. Τα Εγγλεζάκια, πάλι, δεν ξέρουν ούτε μια ελληνική, ούτε μια γαλλική ή άλλη. (Είναι γνωστό πώς οι Άγγλοι δεν μαθαίνουν, συνήθως, παρά τη γλώσσα τους, πολύ ή λίγο, μιλιέται σ' όλο τον κόσμο) Έπομένως ή συνενόηση μεταξύ μας είναι άδύνατη. Μια θερμή χαιρεσία—κι' έμεις, βλέπετε, «έρχόμαστε στα χέρια»,—ένα «γκουτ-μπάυ», ένα χαμόγελο, κι' αυτό είναι όλο. Μ' άρέσει όμως να παρακολουθώ τη συναναστροφή τους, να τάκούω να μιλούν, να βλέπω τις ζωηρές τους έκπρασσεις και κινήσεις, το ένδιαφέρον τους για το κάθε τι, τα παιχνίδια τους, τάστειτα τους, τα γέλια τους. Τι χαριτωμένα, ξανθά και ροδοκόκκινα παιδιά! Και τι εθγενικά, τί άφέλη, τί άθωα!

Άλλά και μορφωμένα. Καμιά φορά μου κάνει το διερμηνέα ή έγγονή μου, και ρωτώ το Ρόλλανδ ή τον Άλμπερτ, για διαφόρους ποιητές, συγγραφείς και καλλιτέχνες της πατρίδας τους. Τους ξέρουν όλους! Κι' όχι μόνο τους κλασικούς σαν τον Σαίξπηρ ή τον Ουάλλτερ Σκότ, ή τους νεώτατους σαν τον Μώμ και τον Ουέλε, αλλά και τους παλιούς, τους περασμένους που ήταν της μόδας στα γάτα μου. Ο Ρόλλανδ π. χ. ξέρει τον Ίρβινγκ, το μεγάλο σαίξπηρική ήθοσιό, το δάσκαλο του δικού μας Λεκατσά. Κι' ο Άλμπερτ ξέρει τη Γεωργία Έλλιοτ, τη μεγάλη μυθιστοριογράφου του περασμένου αιώνα. Κι' οι δυο έχουν διαβάσει τον Τένυσον, τον άδελφό ποιητή στα χρόνια της βασιλείας Βικτωρίας... Μόρφωση, βλέπετε. Οι νεαροί άγγλοι άεροπόροι ξέρουν τα δικά τους, όσο οι δικοί μας δεν ξέρουν ίσως τα δικά μας. Άλλά έχουν κοινά τη γεναιότητα, τη φιλοπατρία και την πεποίθηση στη νίκη. Μια μέρα τους ρώτησα: «Τι λέτε; θά νικήσουμε;—Ω, γι' ές!» μου άποκριθηκαν άμέσως, άξιστακτα, δυνατά, μ' ένα στόμα...

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΥΤΟ-ΜΙΚΕ

12.

Ός που να το πάρη είδηση ο κουτο-Μικέ, όλα τα βατραχάκια είχαν πηδήσει απ' το καροτσάκι και το είχαν βάλει στα πόδια, για να γυρίσουν στο βάλτο τους. «Ω, δυστυχία μου!» έκαμε Κι' άρχισε να τα κυνηγά, να τα πιάνη—δεν του ήταν και πολύ δύσκολο με τους πήδους που έκανε—και να τα ξαναροζήνη στο καροτσάκι.

Δυστυχώς, έκαμε το ίδιο πάλι λάθος. Αντι δηλαδή νάχη μαζί του και το δίχτυ και τα κλεινη μέσα, τα έροιχνε στο καροτσάκι, ελεύθερα.

Και φυσικά, εκείνα σκαφάλωναν πάλι στα χείλη, πηδούσαν έξω και δρόμο για το βάλτο!

Και δός του να τα κυνηγά ο κουτο-Μικέ, και δός του εκείνα να ξαναφεύγουν, πέρασε έτσι μια ώρα. Και θά περνούσαν πολλές, χωρίς ο κουτο-Μικέ να καταφέρει τίποτα, αν δεν άνησούσαν στην Κουκουναριά για την άγοροπία του, και δεν έστελναν τη Γαρουφαλά να ιδη τι γίνεται. Ω, θυμός που έπιασε την άδερφή του κουτο-Μικέ, με την καινούργ-

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τό πολύ λίξεις με καλά στοιχεία δρ. Β, το ελάχιστον τίμημα, Μέραν των 10 λίξων 60 λεπτά ή λίξες με καλόν δρ. 100 χωριστός δρ. 1 καί με καλόν δρ. 1 50. Ο χωριστός στίχος δρ. 5. Οι με συνδρομηταί πληρώνουν τό διαλλά. Η προκήρυξι είναι απαραίτητη.

[ΜΑ' - 305]
Διαπλαστούλα, ΠΡΟΣΟΧΗ !!! Αποκαλυφθήτε πρό το σοβαροτάτου καθηγητού των Έλληνικών και της Ιστορίας Νηρέως. ΜΟΡΦΕΥΣ

[ΜΑ' - 306]
Ζητώ αλληλογραφία με Διαπλαστούλας τού Βόλου. Μαχαράνη, περιμένω. Δυσθόνοις: Ματθαίον Κρίστην, Δημ. Διγνήτου 2, Αθήνας. της «Νίκης» Ελλάδος

[ΜΑ' - 307]
Αντιπλοίαρχε, τά κατά θέτιδος θετικώτατα. Αρνη, «Μάγιο» μαγευτικώτατοι! ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΑΕΩΔΕΣ Πρόεδρος «Νίκης» Ελλάδος

[ΜΑ' - 308]
Αήτητες Ίουσι, πολύ ακριβοθώρητος Αμοβήνες τώρα τελευταία !!! Τσιγγάνικο Διαβολάκι, δέν Ελλάς γινώσκω;;; Περιμένω απάντησιν, γιά να σου ξαναπαντήσω. ΜΟΡΦΕΥΣ

[ΜΑ' - 309]
Ξανθό Ίπκότη, τάγαλες πέρα στό Rex με... τόν αστυνομικό, ή σε πήγα στην... ασφάλεια;;;!!! Βασίλισσα των Ρόδων - Προσκοπία

[ΜΑ' - 310]
Πώς μου φάνηκε ή μύτρα; Μά... αν εστοινάδαο. Αθηναίος της «Νίκης» Ελλάδος

[ΜΑ' - 311]
Ο γρηναίος Ταυρομάχος και ο μικρός Μπαλάντινερ βγαίνουν περίπατο. Μία κυρία τοιμάει τά τρυφερά μαγουλάκια τού «μικρού» και ρωτάει τόν συνοδό τού: «Δικό σας είναι, καλή; Τί νόστιμο τό τοιμενούλι!» ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΑΕΩΔΕΣ Πρόεδρος «Νίκης» Ελλάδος

[ΜΑ' - 312]
Φρεστο, εδχαριστώ γιά εσχές και άντιδωρο. (καθωστρημένη) Αντωνάκης Μιχαλόπουλος

[ΜΑ' - 313]
Διαπλαστούσε. Έξοκλουσθό άνταλλαγήν Μ. Μυστικών: Κωνσταντίνον Τρικούπην. Καλκοκονδύλη 52, Αθήνας(1). ΑΠΟΛΑΘΝ ΤΟΥ ΜΠΕΑΒΕΝΤΕΡΕ

[ΜΑ' - 314]
Αιέν Αριστέειν, έσο έτοιμος. Περιμένα αποκάλυψη τό γρηγορώταρο. Περιμένω Μικρά Μυστικά. Καπετάν Ένας

[ΜΑ' - 315]
Διαπλαστούλα εκ Δαδενανήσου, στόν καινούργιο χρόνο, εδχηθήτε γιά τήν ελευθερία των ένδοξων νησιών μας! «ΚΑΣΣΙΟΣ» (Δαδενανησιακής Νεολαίας)

[ΜΑ' - 316]
Διαπλαστούλα, εδχομαι ο καινούργιος χρόνος γιά φέρη τή ΝΙΚΗ στην Ελλάδα μας και σε μάς κάθε ετυχία. Τρελλούτοις

[ΜΑ' - 317]
Μή διατάσσει να μάς υποστηρίξετε στό δημόφιγμα, Νηρέα, Αλκη-Μύρα. ΓΕΛΑΣΤΟΣ ΑΝΤΙΠΑΡΧΟΣ ΣΠΟΓΓΑΛΙΒΥΣ ΤΟΥ ΑΓΓΑΙΟΥ

[ΜΑ' - 318]
Μπελβεντεράκι, πώς σε άφησε ή νταντά σου να πιά σε έργο άατάλληλον δι' άηλέκτους;;;... ΙΚΑΡΟΣ-ΣΥΜΑΙΟΠΟΥΛΟ-ΑΕΡΟΠΟΥΟΣ

[ΜΑ' - 319]
Σίφουνα, ή καρμιά σου μάς κατενθουάσας. Τζόνεβ, Μόνα-Αίξα «Νίκης» Ελλάδος»

[ΜΑ' - 320]
Συμαιοπούλο, προσοχή στην θοντογλυφίδα σου, άλλως... ελλάπη... ΙΚΑΡΟΣ

[ΜΑ' - 321]
Διαπλαστούλα-εξ Σπάρτης, άνταλλάσσω τετραδίακι. Πρόφατε: Πελοπια Πατούρακον, διά Ν. Μούραν, Σπάρτην. Μικρός Δόκιμος

[ΜΑ' - 322]
Φοινικά, άλλαξες Διοι ή έχεις τήν ίδια; Απάντησε (Μ-730). Χαραυγή

[ΜΑ' - 323]
Ξαναμπαινοντας στον κύκλο της διαπλάσεως, χαίρετώ δλους-εξ. ΣΙΣΥΦΟΣ

[ΜΑ' - 324]
Από τά πολυσύνθετα, Σκυριανόπουλο, μοιάζουμε με... σπουλημορρηγκότρupes. ΣΙΣΥΦΟΣ

[ΜΑ' - 325]
Ζητείται «Ζάχαρη», ο εβρών... διαρήσεται. Κρατάει πολύ αυτή ή «συνέχεια», Γελαστέ Αντιπλοίαρχε; ΣΙΣΥΦΟΣ

[ΜΑ' - 326]
Βονασάρη με έχασες; αναλαρθάνω άντιπροσωπιαν συλλόγου σας διά Σπάρτην. Μιαούλης

[ΜΑ' - 327]
«Νίκη» Ελλάς», εύχόμεθα επιτυχίαν. Μάγιο Μπούτσιη, δέν καλλάει. Ελεύθερο Σποκεπύ, θα θέλαμε τήν γνωριμία τού Σίφουνα. Ένδοξος Ίκαρος, Ίλαρχος

[ΜΑ' - 328]
Τό... ύψηλότερο διαπλαστούλο είναι, χωρίς άμφοβία; δ: Ήραυλός

[ΜΑ' - 329]
Ανταλλάσσω κάρτες, τοπιστά, Διαπλαστούλα-εξ, μη μάδ άρνηθήτε. Πρόφατε: Αίθα Μαγδα Θεοφιλήσου, Βυζαντίου 3. Δράμαγ διά: Γαλανόλαυκη

[ΜΑ' - 330]
Η Οργανωτική Έπιτροπή των Έξοκλουσθων τής Διαπλάσεως στην Αθήνα με εδχαριστήση δι' εδχθή κάθε Διαπλαστούλόα και Διαπλαστικό Βόλλογο που θα ήθελε να συνεργασθί μ' αυτήν γιά τήν γιορτή. Πληροφορίες: Γ. Σπυρόπουλον, Αλκιθιδίου 101, Αθήνας (2). Ο Πρόεδρος: Βοσκαρούϊ Ο Γραμματέας: Σίφουνας

[ΜΑ' - 331]
Προσοχή. Εισέρχεσαι στην κίνηση από το φέρνει τήν ετυχία και τήν δυστοχία και που θα φέρη γρήγορα στην Ελλάδα μας τή Νίκη. Τουροσχι

[ΜΑ' - 332]
ΑΠΙ, ο θεός πάντα μαζί σου. ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[ΜΑ' - 333]
Διαπλαστούλα, γιά σε! Ζάχαρη, Καφές, Μόνα Αίξα, Σοκολάτα, Τζόνεβ, Αθηναίος, Αιέν Αριστέειν, Βοσκαρούϊ, Γλαύκος, Δοξαμένο Ανοσάρη, Έθνικόν Ίδεώδες, Έθνικόν Παλμός, Ίκαρος, Μάγιοσ Μαβίσαρης, Νυχτοτράγουδο, Σίφουνας, Στέφανος Νίκης, Συμαιοπούλο.

[ΜΑ' - 334]
Τουφέ! Άνοιχτομάτη, δέν είμαι ο Παπαμακάριος. Τοτό πρός γινώσκω δι' δλους. ΔΟΥΑΘΒΙΚΟΣ

[ΜΑ' - 335]
Ν(κη) Ελλάς, δυναπεδύσαι! Ποτέ δέν υπήρξα μέλος σου. Στοιχειωμένος Πόργος

[ΜΑ' - 336]
Ανταλλάσσω τετραδίακι με δλους-εξ. Σταίτες: Αίθα Αίντα Λιθαδά, Αθήμων 37, Αθήνας (8), διά Ξανθόν Αμαξόνα

[ΜΑ' - 337]
Εθνικόν Ίδεώδες, τά εδρήν μεγαλώνουν αλλά οι καυτοί δέν γίνονται ξεπνοι. Ασύλληπτες Σκίτες

[ΜΑ' - 338]
Αποκαλύπτω, άνταπεδύοντας: Δοξαμένο Βύζονέμι=Κουτουμπινο. Καλή ψυχρολουσία, ε!!! Αθηναίος

[ΜΑ' - 339]
Πρός τό Βοσκαρούϊ που άνέλαβε με τόσο εγνενική προσπάθεια, απευθώνω ένα φιλικώτατο χαιρετιμό, εύχόμενος του κάθε επιτυχία. Αθηναίος

[ΜΑ' - 340]
Σκυριανόπουλο, μακάριον αι... άσυνάρτητοι(!!) δι' αδτών έστίη ή σύνθεσις άγγελίων σαν τήν: [ΜΑ-128]. ΣΙΦΟΥΝΑΣ

[ΜΑ' - 341]
Ζητείται τροφός Ικανή να δαμάσκη δώδεκα θοροδύοντα βόσφη! Γι' μητέρες των «Ασυλληπτων Σκίτων» (και διά τήν άναγροφήν): «ΝΙΚΗ-ΕΛΛΑΣ» Υ.Γ. Σπαδες, Ταυρομάχε!

[ΜΑ' - 342]
ΠΡΟΣΟΧΗ, Προκηρύσσω δημόφιγμα. Το δημοφιλέτερο ψυσθάνυμο. Ψήφοι μέχρι 10, έκατος 0,50. Βραβεία πρωτοπυότατα και εκλεκτώτατα. Περιμένω από δλους, ίδίως Στοιχειωμένα, Περιοκόπιο, Αάμποντ' Αστέρια, Ροκαθολούρα, Νίκη, Ελλάς, Χαροβμένη Συντροφία, Καπετανόους, Τρελλοπαρέα, Τροφόλλι, Ταυρομάχο, Σκυριανόπουλο, Νηρέα, Αλκη Μύρα, Σίφουνα, Στραβόβυλο κελ. Διεθόνους: Κωνσταντίνον Τρικούπην, Καλκοκονδύλη 52, Αθήνα.

ΑΠΟΛΑΘΝ ΤΟΥ ΜΠΕΑΒΕΝΤΕΡΕ [ΜΑ' - 343]
Στήν (ΜΑ-153) τό ερωτηματικόν λέθος. Ανταλλάσσω με δλους. Εντελβίαις Ροδοπέιυλα

[ΜΑ' - 344]
ΧΑΡΟΥΜΕΝΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ. Νίκη - Ελλάς, Χαροβλαστικό εγινες; Ζάχαρη, Σοκολάτα. Η κρέμα σου λείπει.

[ΜΑ' - 345]
Προσοχή! Εισέρχομαι εις τόν Διαπλασκόσομο κάνοντας 3 αποκάλυψεις. Μαδρος Γάτος=Σάββας-Κουροβικής. Τριανταφυλλένια=Αίσκοπια Κοντόγλου. Θέρμιος Απώλλων=Κωνσταντίνος Χαροβής.

[ΜΑ' - 346]
Είσχερχόμενος εις τόν Διαπλασκόσομο χαιρετώ δλους-εξ. Αίθα βιβλίαν εις όποιον με αποκάλυψη. Μαδρος Τίγεις

[ΜΑ' - 347]
Η Διάπλασις, πραγματοποιήσασα παλαιών έννοιον, έθρσι μέγα χαροβλαστικό!:- Ζάχαρη, Σοκολάτα, Καφές τής «Νίκης» Ελλάδος»